

Edicija
VERO VERIUS

Sanja Klisarić
A na kraju bi
POČETAK

Izdavač
HERAedu, Beograd
www.heraedu.rs

Za izdavača
Zorica Stablović Bulajić

Urednik izdanja
Stanka Janković Pivljanin

Lektura
Vladimir Tanacković

Korektura
Ivana Stojanović Rodić

Tehnički urednik
Jasmina Živković Pavlović

Dizajn korica
Stefan Spasić

Štampa
Publish, Beograd

Tiraž
300

Godina izdanja
2019.

© 2019, HERAedu, Beograd i Sanja Klisarić

SANJA KLISARIĆ

*A na kraju bi
POČETAK*

Jedna vrsta leptira ceo vek provede tokom noći. Rađa se, razvija, razmnožava i umire u mraku. Njihov ceo život je noć. Ta vrsta leptira nikada nije videla Sunce. Za njih ono ne postoji.

1.

Nije mogao da promeni misli. Molitve su izgubile moć i nebo ih više nije čulo. Noć se nije pretvarala u zoru. Gnevan na usnulu savest, koja ga je izdavala dok je sanjao, cepao je prošlost iza dimnog paravana u kom je lelujala njegova sagorela sadašnjost. Morao je da je pusti da izgori, jer nije želeo da živi ono što će biti kada se ona završi. Ako je ikad spoznao mržnju, to je bilo tada.

„Da li svi ljudi umeju da ubiju vreme?“, pitao se, uplašen od večnosti. I nije očajavao zbog toga koliko zbog sebe. Patio je što je sam. Biti napušten isto je kao biti prerusen u ono što nisi spoznao da možeš biti. I smatrao je da je lakše biti mrtav nego živ. Nije ga tištio prah. Bolela ga je tajna koju je sam sebi otkrio. Peklo ga je i razjedalo dok je osećao kako neprekidno nestaje i postaje neko nepoznat. Trudio se da ne veruje, ali mu nije polazilo za rukom. I kroz dimni krik dekubita njegove očajničke duše shvatao je da veruje. Još uvek. Morao je. Vera mu se činila večnom, dok je nada umrla u očekivanjima koja su se, neispunjena, ugušila.

Pokušao je da ponavlja poznate reči koje su mu do tada uvek priticale u pomoć, ali ih nije izgovarao. Nije mogao. Sećao ih se, ali nije uspevao da ih artikuliše. I u deliću zgarišta neuništen komadić hartije ležao je sasvim

živ. Na njegovom požutelom telu, ispisane, stajale su neizgovorene misli. Sagnuo se da dohvati papir, ponovo pokušao da ih izgovori i u očaju zbog nemogućnosti koja ga je blokirala, rukom stegnuvši komad papira, pade na pod.

Više od ovoga nije mogao. Tako je barem mislio. Pustinjska prašina bolno ga je zaslepela i on prokle Pontija Pilata. Njegov mač pade i zari se u pesak, a tragom senke koju je bacala pustinjska dina on vide zmiju kako zamiče ka zalasku sunca.

Požele da umre. Ali smrt nikad nije dolazila na poziv. Nju je nemoguće kontrolisati. Ona stiže kada ona hoće. Neko mu reče da taj čovek govori s bogovima. Zato mu i nije verovao. Kada mu je predao dušu u ruke, činilo mu se da mu predaje životinju.

Proklet bio i on sam kada se denuo u svet čija pravila ne zna i ne ume da nauči. Umreće ponižen. To ga je plašilo. A sama smrt bila mu je olakšanje i zato je toliko očajnički želeo da sazna istinu. Kao da već nije sve rečeno. Kao da već milion puta nije napisano. Ali on je išao tragom svojih snova i peščana oluja ga je iz njegovog vremena odvela u vreme iz koga ne zna kako će pobeći.

Jedna sasvim naga robinja prišla mu je sa krčagom vode i on ga ispi naiskap. Činilo mu se da ta voda ima ukus šećera. I tada iza sebe začu jezik poznat samo u knjigama, čiji zvuk ni njegova mašta nije mogla da zamisli. On se na to, u grozničavom bunilu, grohotom zasmeja, te neobuzdani smeh prestraši i njega samog, ali ga nije mogao obuzdati. Bakarni vojnik odeven u tvrdo platno ošinu ga s leđa i on na trenutak shvati da je sadašnjost upravo prošla.